

ת"פ 2923/07 - כאלד חמאדה נגד מ.י. לשכת תביעות מרחב שפלה - פלילי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 2923-07 מ.י. לשכת תביעות מרחב שפלה - פלילי נ' חמאדה(אסיר) ואח'

בפני	כב' השופטת איטה נחמן
המבקש	כאלד חמאדה
נגד	
המשיבה	מ.י. לשכת תביעות מרחב שפלה - פלילי

החלטה

מבוא:

1. בפני בקשה מכוח סעיף 80(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") לתשלום פיצויים והוצאות משפט על סך ₪168,624.

2. המבקש הורשע יחד עם שותפו נאשם 2 (להלן: "השותף" או "נדיר"), לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה בצוותא חדא, עבירה על סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 29 בחוק ובגניבה בצוותא, עבירה על סעיף 384 בצירוף סעיף 29 בחוק.

3. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט אברהם טל, כב' השופטת זהבה בוסתן וכב' השופט יחזקאל קינר) על **גזר דינו בלבד**, וטען, תוך הפנייה לקביעתי בהכרעת הדין, כי שותפו הינו הרוח החיה מאחורי ביצוע העבירה ואילו חלקו הוא בביצועה הינו משני. ביום 25.03.12 נדחה ערעורו של המבקש פה אחד.

נדיר, לעומת זאת, בחר להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז על הכרעת דינו כמו גם על גזר דינו. ערעורו התקבל, ונדיר זוכה מחמת הספק מהעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

בעקבות זיכוי שותפו לעבירה, הגיש המבקש בקשה לבית המשפט עליון לעריכת משפט חוזר מכוח העילה המנויה בסעיף 31(א)(4) בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ולהפעלת סמכותו של בית

המשפט לזכות, בהסכמת היועמ"ש, את המבקש מבלי שיערך משפט חוזר מכוח סעיף 31(ד) בחוק בתי המשפט. בקשתו של המבקש התקבלה כאשר נקבע על ידי כב' השופטת מרים נאור כי הרשעתו של המבקש התבססה על תשתית ראייתית זהה לזו ששימשה לזיכוי של שותפו, ולכן השארת ההרשעה על כנה יהיה בה משום עיוות דין.

4. בעקבות זיכוי פנה המבקש באמצעות ב"כ בבקשה למותב זה לשם פיצויו ותשלום הוצאות משפטו.

טענות הצדדים:

5. טענות המבקש:

ב"כ המבקש הסכים כי עילת הפיצוי בגין היעדר יסוד לאשמה לא מתקיימת בעניינו של המבקש. ב"כ המבקש הפנה לנימוקי הזיכוי שבפסק דינו של נדיר, ובעיקר לקביעות אלה כך:

א. הקביעה כי עדי התביעה נמצאו לא מהימנים, כאשר עדויותיהם העלו סתירות וספקות רבים.

ב. הקביעה כי ספק רב אם הפריצה אכן התרחשה ביום 22.5.07 ככתוב בכתב האישום, ולשאלה האם הייתה כספת בדירת המתלוננים.

ג. הקביעה כי התקיימו מחדלי חקירה רבים ומהותיים היוורדים לשורשו של עניין.

עוד טען, כי אין בעובדה שהמבקש בחר שלא לערער על הכרעת הדין כדי להשליך לשאלת הפיצוי מכוח סעיף 80(א) בחוק, שכן המבקש עשה כן משיקולים משפטיים ובעקבות עצת בא כוחו אותה עת. עוד טען כי לעניין הוצאות המשפט אכן המבקש לא הגיש ראיות. המבקש פנה לעורכי הדין אשר ייצגו אותו לאורך ההליך השיפוטי ודרש קבלות, אך נמסר לו כי מפאת חלוף הזמן אין בידיהם קבלות.

מכאן, לידיו של ב"כ המבקש, הגם שהמבקש זוכה מחמת הספק, מתקיימות נסיבות אחרות כהגדרתן בסעיף 80(א) בחוק המצדיקות את פיצויו ושיפויו של המבקש.

על כן, עתר ב"כ המבקש לתשלום פיצוי בסך 78,624 ₪ בגין 8 חודשי מאסר אותם ריצה הנאשם והוצאות משפט בסך 90,000 ₪.

ביום 9.1.14 הגיש ב"כ המבקש הודעה לפיה המבקש אומר היה להשתחרר, שחרור מנהלי, בגין תיק אחר שבגינו ריצה מאסר, כך שלטעת ב"כ המקש, המבקש ריצה תקופת מאסר בגין התיק שבפני למשך 7 חודשים ו-

25 ימים.

טענות המשיבה:

6.

ב"כ המשיבה טענה כי היה יסוד להגשת כתב האישום אשר התבסס על ראיות כגון עדותם של המתלוננים וצילומי מצלמת האבטחה בבניין המתלוננים אשר תיעד את המבקש ושותפו נכנסים את הבניין בידיים ריקות ויוצאים אותו כשברשותם שקית, זאת אל מול גרסתם הבעייתית, בלשון המשיבה, של הנאשמים. לכן, לדעת המשיבה על פי מבחן התובע הסביר ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם הייתה יותר מסבירה, במיוחד לאור הרשעתו בבית משפט השלום. לטענת המשיבה בוודאי אין לומר כי דבק בה אשם מצד או שהיא פעלה בחוסר סבירות בולטת בעצם הגשת האישום.

לא זו אף זו, ב"כ המשיבה טענה כי הנאשם עצמו מעולם לא ערער על הכרעת הדין, ואף טען בערעורו כי שותפו הינו הרוח החיה מאחורי ביצוע העבירות, וביקש להדגיש את חלקו השונה בביצוע העבירה. עובדה זו מלמדת, לדעת ב"כ המאשימה, כי אף הנאשם השלים עם הקביעות בהכרעת הדין ולא סבר כי בית המשפט המחוזי ישנה את הכרעת הדין של בית משפט קמא. זאת ועוד, הדגישה המשיבה כי זיכוי של המבקש נבע משיקולי מניעת עיוות דין.

עוד טענה המשיבה כי לאחר בדיקה שערכה מול שירות בתי הסוהר הנאשם ריצה בגין תיק זה 6 חודשים ו- 11 ימי מאסר בלבד.

על כן טענה ב"כ המשיבה, כי לא מתקיימים בעניינו של הנאשם נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי שכן, לא נפל פגם בהתנהלות ההליך והמבקש לא הצביע על נסיבות אינדיבידואליות המצדיקות את פיצויו.

בנוסף טענה המשיבה כי ב"כ המבקש לא ביסס את טענתו העניין הוצאת המשפט בראיות תומכות ועל כן לא ניתן לקבוע את שיעור הוצאותיו של המבקש.

על כן, עתרה ב"כ המאשימה לדחות הבקשה.

דין והכרעה:

סמכותו של בית המשפט לפיצויו של נאשם פלוני נקבעה בסעיף 80 בחוק וזו לשונו:

7.

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה,

או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים.

(ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים."

8. הינה כי כן, עיינינו הרואות, וכך גם נקבע בפסיקת בית משפט העליון, כדי שנאשם פלוני יוכל לבוא בשעריו של סעיף 80(א) ולזכות בפיצויים על פיו עליו לחצות בראש ובראשונה את משוכת הזיכוי, דבר שהוכח בעניינינו שכן הנאשם זוכה מחמת הספק. בהמשך הדרך על הנאשם להוכיח אחת משתי עילות חלופיות: האחת היא שלא היה יסוד לאשמה והשנייה היא קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי.

חלופה ראשונה- לא היה יסוד לאשמה:

9. מכיוון שב"כ המבקש הסכים לעובדה שהיה יסוד לאשמה ולהגשת כתב האישום לא מצאתי מקום לדון בחלופה זו.

חלופה שנייה- נסיבות המצדיקות פיצוי:

10. עילה זו מתאפיינת בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט גמישות בהפעלת שיקול דעתו. ההלכה מונה רשימת שיקולים, שאינה רשימה סגורה או מחייבת (ראו ע"פ 7826/96 יוסף רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, בעמ' 498-499 (1997) (להלן: "פרשת רייש")).

בשקילת הנסיבות המקימות זכות פיצוי, על בית המשפט לאזן בין העוול שנגרם למבקש אל מול שיקולים החורגים מעניינו של המבקש כמו הצורך שלא לרפות את ידי התביעה מלבחון את המשך ניהולו של ההליך הפלילי. כך נקבע בע"פ 4492/01 דוד עשור נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 734:

"בהפעלת שיקול-דעתו האמור עשוי בית-המשפט לייחס משקל גם לשיקולים כלליים של מדיניות משפטית שאינם מיוחדים למקרהו של הנאשם המבקש, כגון "...שיקולים חוקתיים, ותקציביים מוסדיים או השיקול שלא לרפות את ידי התביעה מלבחון מחדש את המשך ניהולו של ההליך הפלילי..." (ע"פ 303/02 חמדאן נ' ...)

מדינת ישראל (להלן - פרשת חמדאן [2]), בעמ' 559).

ובלשון כב' השופט חשין בע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73 (2002):

"עילה היא ללא גבולות וסייגים. אין לה לא גוף ולא דמות-הגוף ושואבת היא כוח ואון במישרין ממעיין הצדק. הצדק הוא האמור להורות לבית-המשפט הדרך, כמובן תוך הבנה שזיכיו של נאשם באשר הוא אין די בו כדי לזכות בפיצוי. מושג-מפתח לענייננו הוא מושג העוול... שיקול-דעתו של בית-המשפט, שיקול-דעת הוא הפורש עצמו על-פני מרחבים, והוא שיכריע בנושא הפיצוי והשיפוי... ומתוך שאין להשאיר את השדה פרוצה לכל רוח, ניסתה ההלכה כוחה בניסוחן של אמות-מידה שתדרכנה את בית-המשפט בניהוגה של עילה זו." (שם בעמ' 91).

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי עילת הזכאות השנייה "נסיבות אחרות" אומנם רחבה היא, אך ניתן למקדה ולקבוע כי מדובר בשלושה קבוצות של נסיבות-האחת, נוגעת להליך המשפטי והשנייה לאופי זיכיו של הנאשם והשלישית לנסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם.

"ניתן לציין שיקולים אחדים, שיש בהם כדי לסייע בידי בית-המשפט להחליט בכל מקרה אם התקיימו "נסיבות אחרות", המצדיקות תשלום הוצאות ופיצוי לפי הסעיף. להלן רשימה של שיקולים כאלה: האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום-לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב-האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית-המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל היעדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית-המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה." (ראה פרשת רייש בעמ' 498-499)

ההליך המשפטי:

11. הנסיבה היחידה אליה הפנה ב"כ המבקש כמצדיקה פיצוי היא העובדה כי בפסק דינו של בית המשפט

עמוד 5

המחוזי הוכרע שנפלו מחדלי חקירה. אכן, בפסיקה כבר נקבע כי יש במחדלי חקירה, בנסיבות מסוימות, כדי להוות נסיבות מצדיקות פיצוי. עם זאת, העובדה כי בסופו של יום הוכרע כי מחדלי חקירה פגעו ביכולת הגנתו של המבקש, אין בה כדי להביא לכדי מסקנה, שלא ניתנת לסתירה, כי יש לפצותו. יש בעיתוי גילוי של המחדל וסוגו משקל מכריע בכל הנוגע לשאלת הפיצוי. כידוע לא כל מחדל של הגוף החוקר יהיה בו להוביל למסקנה כי יש לזכות את הנאשם, ועל כן, ברור הוא כי אין מוטלת על התביעה החובה לחזור בה מכתב אישום ברגע הראשון בו עולה טענה למחדל חקירתי זה או אחר. לדעתי, השאלה הינה שאלה של סבירות, האם בעת גילוי המחדל היה בו כדי להכריע את הכף ולהוביל למסקנה כי הסיכוי לזיכוי גבוה מהסיכוי להרשעה.

12. בעניינינו אין המדובר במחדלים חקירתיים שנעשו בשרירות לב או בזדון, יתר על כן, אין מדובר במחדלים העידו על רשלנות חמורה מצד גורמי החקירה. המדובר בסיטואציה שבה גורמי החקירה טעו לחשוב כי יש די בצילומי מצלמת האבטחה אשר הציגו את התמונה הראייתית השלמה לדעתם. על כן, שוכנעתי כי במצב עניינים זה היה סביר מצד התובע לנהל את ההליך.

אופי זיכוי הנאשם:

13. לאופי הזיכוי נודעה בפסיקה חשיבות מכרעת לעניין הזכאות ו/או גובה הפיצוי לו זכאי נאשם. יש בכך משום הבנה כי הגם שנאשם יצא זכאי בדיון, מתעורר הצורך הברור לבחון האם בזיכוי נקבע כי מעולם לא ביצע את המעשים שיוחסו לו, או שמא מדובר במקרה בו עלה ספק כזה או אחר בנוגע לאשמתו.

יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 700/00 טוויל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 450 (2002) (להלן: פרשת טוויל):

"בשיטתנו באה לידי ביטוי ברור לעניין פסיקת הוצאות ופיצויים ההבחנה בין זיכוי מחמת הספק לבין זיכוי מוחלט. במקרים של זיכוי "טכני" או זיכוי מחמת הספק הדעה הרווחת היא שיש בזיכויים אלה שיקול מרכזי נגד פיצוי של הנאשם (ראו לעניין זה: דברי השופט ש' לויין בע"פ 292/78 גבאי נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 43; דברי השופט בך בע"פ 1524/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל [6], בעמ' 653; פרשת יוסף הנ"ל [3], בעמ' 524, מפי הנשיא ברק). השופט מ' חשין דן אף הוא בפרשת דבש [4] בהבחנה בין נסיבות המצדיקות פיצויים בענייניו של נאשם שזוכה בזיכוי מוחלט לבין נאשם שזוכה מחמת הספק. נאמר שם כי יש בסיס מוצק להביא בגדר הנסיבות הרלוונטיות את טיבו של הזיכוי (ראו לעניין זה שם, בעמ' 111-118). השופט דורנר אף הוסיפה בפסק-דינה באותה פרשה את הדברים האלה: "לדעתי, אמת-המידה הראויה לתשלום של הוצאות משפט ופיצויים

לנאשמים שזוכו בדין היא סוג הזיכוי - אם מן הספק הוא, או מוחלט" (שם [4], בעמ' 131). הנה-כי-כן, הפסיקה שהתפתחה בסוגיה מלמדת בבירור כי בגישתו של בית-משפט זה קנתה לה שביתה הגישה המביאה בחשבון לעניין הוצאות ופיצויים את טיב הזיכוי ואת הנסיבות הקשורות בהליך."

14. בעניינינו, יש לזכור כי המדובר בנאשם שערער על גזר דינו בלבד. העובדה שעשה כן בעצת בא כוחו אינה מעלה או מורידה לעניין אמונתו של המבקש בחפותו. יתר על כן, בעת הטיעונים בערעורו טען הוא כי חלקו של השותף בעבירה משמעותי בהרבה מתפקידו שלו. יש בטיעון זה של המבקש משום לקיחת אחריות ומעין הודיה באשמה, הגם כי בסופו של יום זוכה מחמת בספק, דבר כשלעצמו מעמיד את הזכאות לפיצוי בספק. זאת ועוד, זיכוי בבית המשפט העליון התבסס על רצון למניעת עיוות דין שכן שותפו לעבירה זוכה. מכאן ניתן ללמוד כי המבקש זוכה מסיבה טכנית ויש בעובדה זו כדי להשליך בצורה משמעותית על זכאותו לפיצוי.

התנהגותו של המבקש:

15. בשאלת זכאותו של נאשם לפיצוי על פי סעיף 80(א) על בית המשפט לבחון ולקחת בחשבון את התנהגותו של הנאשם בחקירתו וכן במשפטו, ולשאול האם היה בהתנהגות זו כדי לתרום לתוצאת ההליך כנגדו.

לעניין זה ראה את שנקבע בפרשת טוויל בעמ' 466:

"התנהגותו של נאשם במהלך החקירה במשטרה או במהלך משפטו, אף היא נכללת בגדר מכלול השיקולים שיובאו לעניין החזר הוצאות ותשלום פיצויים. אדם המבקש להקים לעצמו זכות לפיצוי או שיפוי צריך להראות, בין היתר, כי התנהגותו שלו לא גרמה למצב שנקלע אליו בחקירתו או במשפטו ולא תרמה לו. מובן שאף שיקול זה, כמו יתר השיקולים הנבחנים לעניין זה, אינו בלעדי, ומשקלו שונה בהתאם לנסיבות העניין."

כאשר בוחנים את התנהגותו של הנאשם ניתן לראות כי גרסתו בעת חקירתו במשטרה ת/5 הייתה מתחמקת, מצמצמת, לא קוהרנטית ונטולת היגיון. בנוסף, גרסתו בעת שהעיד בפניי הייתה תמוהה ביותר, וזו בלשון המעטה. כמו כן, יש לחזור ולציין כי המבקש מעולם לא ערער על הכרעת הדין, אלא ההיפך הוא הנכון שכן, בטיעוניו בערעורו לעניין העונש ניסה הוא להסתמך על קביעות מהכרעת הדין וטען כי אינו היה החוליה המרכזית בביצוע העבירה.

16. המבקש לא הצביע בבקשתו על נסיבות אינדיווידואליות ועל כן לא מצאתי מקום לדון בסוגיה.

17. לענין הפסיקה אליה הפנה ב"כ המבקש, אקדים ואומר כי נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי ענין הפיצוי, ובוודאי פיצוי המתבקש בגין נסיבות נוספות המצדיקות פיצוי, יבחן בעל מקרה לגופו כאשר מסור לבית המשפט שיקול דעת רחב ביותר בשאלת הפיצוי.

אכן, היה בפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם כדי להוביל למסקנה הברורה מאליה כי גם כאשר נאשם מזוכה מחמת הספק ישנה אפשרות לפצותו מכוח סעיף 80(א) בחוק. עם זאת, לאחר קריאה מעמיקה את פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המבקש, שוכנעתי כי הנסיבות והסיבות לפיצוי דשם שונות מתכלית מהנסיבות בעניינינו, ואפרט. כך למשל בפרשת **טוויל** הורה בית המשפט על פיצוי הנאשם מכיוון שנקבע כי עדותו המפלילה של **שוטר** הינה עדות שקרית, כאשר השוטר העידה בזדון; בע"פ 4620/03 **שתיי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 289 (2004), הנאשם שם זכה לפיצוי מהטעם שכבר **בשלב במעצר** העיד מטעמו עד הגנה אשר גיבה וחיזק את גרסתו, ואילו התביעה החליטה להמשיך את ההליך כאשר הנאשם עצור; בע"פ 11024/02 **מדינת ישראל נ' מנצור**, פ"ד נח(1) 436 (2004), הנאשם שם זכה לפיצוי מכיוון שנפל פגם חמור בהתנהלות המשטרה בכך שעד מטעמה, אשר **עמד לדין אותה עת באשמת רצח, נכח בחקירות עדים והתערב בחקירה עד שלא ניתן היה לשרטט גבול בין השוטרים לבין העבריינים** בפרשה; בע"פ 6621/01 **בדליאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5) 870 (2002), הנאשם שם זכה לפיצוי מכיוון שנקבע כי בית משפט קמא **אימץ את גרסתו במלואה כך שלמרות כי זוכה מחמת הספק זיכוי התקרב התקרבות של ממש לזיכוי מחוסר אשמה**. כמו כן, בעניינו המשטרה לא מצאה לנכון לבדוק טענת אליבי שהעלה הנאשם; בע"פ 777010 **עלי טורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.9.2011), הנאשם שם זכה לפיצוי מכיוון שעדותם של עדי התביעה נמצאה שקרית, אך בעיקר מכיוון שלמרות שראיית **D.N.A** הובילה לקעקוע גרסת התביעה המשיכה היא בניהולה כאשר הנאשמים במעצר.

הנה כי כן, ענינו הרואות כי הנסיבות והסיבות למתן הפיצוי במקרים הנזכרים לעיל היו חמורות לאין שיעור מהנסיבות בעניינינו.

18. למעלה מן הצורך אציין כי המבקש לא הוכיח את זכותו לפיצוי לפי סעיף 9 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 שעניין הוצאות ההגנה. המבקש לא פרט הוצאותיו בפועל, לא הציג קבלות ולא הביא כל ראיה לגבי גובה שכר טרחת עורך דינו. טיעונו של ב"כ הנאשם עו"ד אבי כהן כי בהשתלשלות התיק החליף הנאשם מספר סנגורים, אשר לא היה בידם בחלוף הזמן להמציא לנאשם קבלות אינה מקובלת עליי. ב"כ הנאשם לא תמך דבריו בתצהירים מאת עורכי הדין אשר ייצגו את הנאשם בזמנים הרלוונטיים. זאת ועוד, הגיוני הוא בעיני כי המבקש שמר את הקבלות המדוברות שכן על פי טיעונו הוא המדובר בסכומי כסף לא מבוטלים ששילם לשם ייצוגו. יתר על כן, ב"כ הנאשם דהיום עו"ד אבי כהן לא טרח, למרות שהתחייב לכך בעת טיעונו, להגיש לבית המשפט קבלות ממשרדו הוא לענין עלות הייצוג, ויש בדבר כדי לומר דרשני. (ראה לענין זה ע"פ (מחוזי חיפה) 486/05 **שאול בר נ' דוד מלכה** (פורסם בנבו, 30.11.05)).

19. לגבי טענת ב"כ המבקש כי תקופת מאסרו של המבקש עמדה על 7 חודשים ו- 25 ימים אציין, למעלה

מן הצורך וכהערת אגב בלבד, כי שחרור מוקדם מטעמים מנהליים אינו בבחינת זכות קנויה לאסיר פלוני. סעיף 68 פקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971 קובע במפורש כי עניין השחרור המוקדם של אסירים משיקולי צפיפות בבית הכלא מסורה **לשיקול דעתו** של ניצב שירות בתי הסוהר. על כן, הסתמכות על שחרור מוקדם מעין זה עובר לשחרור בפועל ממאסר לשם מניין ימי המאסר בטעות יסודה. כמו כן, ממסמך שהגישה ב"כ המשיבה מאת מחלקת האסיר בשב"ס עולה כי מניין ימי מאסרו בגין התיק שבפני הינו 6 חודשים ו- 11 ימים.

20. לאור האמור לעיל, שוכנעתי משהמבקש זוכה מסיבה טכנית, לאחר שטען לחלק מופחת בביצוע העבירה ומשלא הצביע על נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי מצאתי כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את האינטרס הציבורי שלא להביא לרפיון ידיהם של גורמי התביעה והחקירה מהגשת כתבי אישום במקרים הראויים לכך, ולפיכך, בקשת המבקש לפיצוי נדחית.

המזכירות תשלח עותק מהפרוטוקול לצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ד, 14 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.